ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO της 10ης Φεβρουαρίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η Associazione industrie siderurgiche italiane (στο εξής: Assider) και η κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας άσκησαν προσφυγές κατά παραλείψεως με τις οποίες ζητούν την ακύρωση των σιωπηρών απορριπτικών αποφάσεων που αντέταξε η Επιτροπή στις οχλήσεις τους, αντιστοίχως της 18ης Φεβρουαρίου και 2ας Απριλίου 1985, με τις οποίες ζητούσαν την εφαρμογή στο σύνολό τους των μέτρων που προβλέπει το άρθρο 15Β της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1984, για παράταση του συστήματος επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα [1].

Επικουρικώς, η Assider ζητεί επίσης με την προσφυγή της την ακύρωση της ρητής απορριπτικής αποφάσεως, της ενδεχομένως περιεχόμενης σε έγγραφο της Επιτροπής της 22ας Μαρτίου 1985 η οποία, απευθυνόμενη στο ιταλικό υπουργείο βιομηχανίας, της διαβιβάστηκε στις 24 Απριλίου 1985.

Το κανονιστικό πλαίσιο και οι λεπτομέρειες των πραγματικών περιστατικών, ισχυρισμών και επιχειρημάτων αναφέρονται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επομένως, δεν θα προβώ σε υπόμνησή τους παρά κατά το απολύτως αναγκαίο μέτρο. Πριν προβώ στην εξέταση της ουσίας, επιθυμώ να κάνω ορισμένες σκέψεις επί του παραδεκτού των δύο προσφυγών.

Α — Επί του παραδεκτού

Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου του επικουρικού αιτήματος της Assider, με την αιτιολογία ότι τα έγγραφα της 22ας Μαρτίου και 24ης Απριλίου 1985 δεν έχουν το χαρακτήρα ρητής αποφάσεως περί απορρίψεως της συνεχίσεως της διαδικασίας του άρθρου 15Β, αλλά απλώς αναφέρουν τη φύση των ήδη θεσπισθέντων μέτρων και αναγγέλλουν τον εμπεριστατωμένο έλεγχο ενόψει ενδεχομένων συμπληρωματικών ενεργειών.

Εντούτοις, το αν μια ρητή απόφαση ελήφθη εντός της δίμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 35, τρίτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, πρέπει να εξετασθεί αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο [2]. Γι' αυτό επιβάλλεται επίσης να εξετασθεί αν το έγγραφο της 2ας Μαΐου 1985 που απευθύνθηκε στην ιταλική κυβέρνηση σε απάντηση της οχλήσεώς της της 2ας Απριλίου 1985 έχει ή δεν έχει το χαρακτήρα μιας τέτοιας απόφασης. Αν συμβαίνει το πρώτο, έχει διακοπεί η σιωπή και μόνο η προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 33 θα μπορούσε να ασκηθεί.

Στην προκειμένη περίπτωση, το έγγραφο της 24ης Απριλίου 1985 (στο οποίο είχε προσαρτηθεί το έγγραφο της 22ας Μαρτίου 1985), και το έγγραφο της 2ας Μαΐου 1985 δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι διέκοψαν τη σιωπή της Επιτροπής.

Όπως, πράγματι, προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου δεν βρισκόμαστε ενώπιον ρητής αποφάσεως, έστω και αρνητικής, ικανής να διακόψει την παράλειψη, όταν το θεσμικό όργανο απλώς πληροφορεί τον ενδιαφερόμενο ότι τα προβλήματα που έθεσε βρίσκονται υπό εξέταση [3] και ότι άρχισε τις αναγκαίες προπα-

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — ΕΕ L 29, σ. 1.

2 — Βλέπε απόφαση της 17ης Ιουλίου 1959, υπόθεση 42/58, Société des aciers fins de l' Est (SAFE) κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. σ. 381, ιδίως σ. 400.

3 — Υπόθεση 42/58 (SAFE), που προαναφέρθηκε, Rec. σ. 1959, ιδίως σ. 400· βλέπε επίσης απόφαση της 22ας Μαρτίου 1961, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 42 και 49/59, SNUPAT κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. σ. 99, ιδίως σ. 143.

ρασκευαστικές εργασίες[4], ή όταν το θεσμικό όργανο περιορίζεται στο να επαναλαμβάνει και επεξηγεί την προηγούμενη νομική του άποψη [5].

Και στην προκειμένη περίπτωση αυτό πράγματι συνέβη.

Με το έγγραφό της της 24ης Απριλίου 1985, η Επιτροπή υπενθυμίζει στο συνημμένο έγγραφο της 22ας Μαρτίου 1985 τις ήδη ληφθείσες πρωτοβουλίες, περιορίζεται στο να υπόσχεται ότι « θα κρατήσει (την Assider) ενήμερη στην περίπτωση που η διεξαγόμενη εμπεριστατωμένη έρευνα θα αποκάλυπτε στοιχεία ικανά να δικαιολογήσουν άλλες ενέργειες της Επιτροπής στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από το άρθρο 15Β της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ διαδικασίας ».

Στο έγγραφό της της 2ας Μαΐου 1985 διευκρινίζει ότι « το σύνολο των εν λόγω ενεργειών (που ήδη έγιναν) συνδέεται με τις δηλώσεις της Επιτροπής προς το Δικαστήριο » στο πλαίσιο της υποθέσεως 45/84 R[6], και προτείνει την εφαρμογή κατάλληλης διαδικασίας αμοιβαίας διαβιβάσεως πληροφοριών που θα της επέτρεπαν να εμβαθύνει στην εξέταση των διαθέσιμων δεδομένων.

Τα έγγραφα της 24ης Απριλίου και 2ας Μαΐου 1985 δεν έχουν, επομένως, το χαρακτήρα ρητών αποφάσεων περί αρνήσεως λήψεως των αιτηθέντων μέτρων. Το επικουρικό αίτημα της Assider με το οποίο ζητείται η ακύρωση της ενδεχομένως περιλαμβανόμενης στο έγγραφο της 24ης Απριλίου 1985 αποφάσεως δεν είναι, επομένως, παραδεκτό, ως άνευ αντικειμένου.

Β — Επί της ουσίας

Η Assider και η ιταλική κυβέρνηση υποστηρίζουν ότι υφίσταται παράλειψη της Επιτροπής διότι ηρνήθη κακώς να λάβει τα μέτρα τα οποία η παράγραφος 4 του άρθρου 15Β της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ της επέβαλαν να θεσπίσει *υποχρεωτικώς* ευθύς ως συγκεντρώθηκαν οι προβλεπόμενες από αυτή τη διάταξη προϋποθέσεις. Επικουρικώς, για την περίπτωση που η Επιτροπή θα διέθετε *διακριτική εξουσία* επί του θέματος, ισχυρίζονται ότι υφίσταται κατάχρηση εξουσίας στην οποία η Επιτροπή υπέπεσε αποδίδοντας στις παραγράφους 4 και 5 σκοπό διαφορετικό από τον πραγματικό.

Η Επιτροπή, αντιθέτως, αρνείται κάθε αποκλειστικώς γραμματική ερμηνεία των αμφισβητουμένων διατάξεων ώστε δεν τους αναγνωρίζει παρά *επικουρικό χαρακτήρα*. Δεν έχει το δικαίωμα να εφαρμόσει τα προβλεπόμενα σ' αυτές τις διατάξεις μέτρα παρά με μεγάλη σύνεση και υπό πολύ αυστηρές προϋποθέσεις, ήτοι αποκλειστικώς αφού προηγουμένως διαπιστώσει, αφενός, ότι η έλλειψη ισορροπίας στις παραδοσιακές παραδόσεις οφείλεται σε ενέργειες επιχειρήσεων που χρησιμοποιούν μεθόδους αντίθετες προς το κοινοτικό δίκαιο, και, αφετέρου, ότι οι επιβληθείσες κυρώσεις, ως συνέπεια ενδεχομένων παραβάσεων στον τομέα των τιμών, ποσοστώσεων, ανταγωνισμού και κρατικών ενισχύσεων, έχουν αποδειχθεί αλυσιτελείς. Κάθε ερμηνεία οδηγούσα σε εφαρμογή οιονεί αυτόματη των προβλεπόμενων στο άρθρο 15Β μέτρων, μόλις διαπιστώνεται σοβαρή διατάραξη στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, θα ήταν ασυμβίβαστη προς την ίδια τη Συνθήκη ΕΚΑΧ. Καταλήγει, από τα πιο πάνω, στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρξε και ούτε υφίσταται παράλειψή της, διότι λόγω των προκειμένων συνθηκών δεν είχε την υποχρέωση και μάλιστα ούτε το δικαίωμα να θεσπίσει τα αιτηθέντα από τις προσφεύγουσες μέτρα.

Επομένως, το βάσιμο ή η απόρριψη των υπό κρίση προσφυγών εξαρτώνται τελικά από την

4 — Απόφαση της 22ας Μαρτίου 1961, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 42 και 49/59, SNUPAT κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. σ. 99, ιδίως σ. 144.

5 — Απόφαση της 6ης Απριλίου 1962, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 21 έως 26/61, Meroni et Co. κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. σ. 143, ιδίως σ. 154.

6 — Βλέπε Διάταξη της 28ης Μαρτίου 1984, υπόθεση 45/84 R, European Independent Steelwork Association κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 1759.

ερμηνεία του άρθρου 15Β της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ και ιδίως των όρων εφαρμογής του.

Δεδομένου ότι η ερμηνεία κάθε νομοθετικής διατάξεως τελεί, μεταξύ άλλων, σε συνάρτηση και με το σκοπό της, επιθυμώ καταρχάς να εξετάσω ποιος είναι ο επιδιωκόμενος από το άρθρο 15Β σκοπός, τοσούτω μάλλον που οι διάδικοι στην υπό κρίση διαφορά αποδίδουν σ' αυτό το ζήτημα θεμελιώδη σημασία.

1. *Ο σκοπός του άρθρου 15Β*

Το άρθρο 15Β εισήχθη με την απόφαση 234/84/ΕΚΑΧ στην κοινοτική νομοθεσία που θεσπίστηκε από τις αρχές του 1980 για να καταπολεμήσει τη συνεχιζόμενη έκδηλη κρίση στον τομέα σιδήρου και χάλυβα. Συμμετέχει, επομένως, αφενός, στο σύστημα επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής που παρατάθηκε με την εν λόγω απόφαση και, αφετέρου, πέραν αυτού, στα άλλα μέτρα που ελήφθησαν στο πλαίσιο της κρίσεως και της αναδιαρθρώσεως της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας.

Ο σύνδεσμος μεταξύ του συνόλου αυτών των μέτρων είναι, πράγματι, πρόδηλος. Βρίσκει την έκφρασή του στις ίδιες τις διάφορες αποφάσεις[7] και επιβεβαιώθηκε επανειλημμένα από τη νομολογία του Δικαστηρίου[8]. Εξάλλου, τα πρακτικά της συνεδριάσεως του Συμβουλίου των Υπουργών της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα της 22ας Δεκεμβρίου 1983, που προηγήθηκε της θεσπίσεως ή της παρατάσεως των διαφόρων αυτών μέτρων, είναι σαφέστατα από αυτή την άποψη.

Υπό το σημείο 4 (Πολιτική σιδήρου χάλυβα: βραχυπρόθεσμα μέτρα), παράγραφος 4 (έλεγχος της διά των συνόρων κινήσεως των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα εντός της Κοινότητας), των πρακτικών της εν λόγω συνεδριάσεως, « το Συμβούλιο επιβεβαιώνει ότι η αναδιάρθρωση του τομέα σιδήρου και χάλυβα βασίζεται επί της αρχής της αλληλεγγύης που διαφαίνεται στους κανόνες του συστήματος των ποσοστώσεων στις διατάξεις του κώδικα περί ενισχύσεων. Αυτή η αλληλεγγύη *διασφαλίζει ανταγωνιστικό πλαίσιο που συμβιβάζεται με την αναδιάρθρωση* των επιχειρήσεων όπου είναι αναγκαία και την αποτελεσματική πραγματοποίηση της δραστηριότητας που αναγνωρίζεται σε κάθε μία από αυτές. Η *σταθερότητα των παραδοσιακών ρευμάτων είναι σύμφωνη προς αυτή την αρχή* χωρίς την οποία θα υπήρχε δυνατότητα καταχρήσεως από ορισμένες επιχειρήσεις σε βάρος των λοιπών ».

Αυτές τις ιδέες επανέλαβε η απόφαση 234/84/ΕΚΑΧ στο σημείο 9 των αιτιολογικών της σκέψεων όπου αναφέρεται ότι « η σταθερότητα των παραδοσιακών ρευμάτων των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα στην Κοινότητα αποτελεί ουσιώδες στοιχείο, το οποίο πρέπει να διατηρηθεί για να πραγματοποιηθεί η αναδιάρθρωση του τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα μέσα σε ανταγωνιστικό πλαίσιο συμβιβάσιμο με την αλληλεγγύη που επιβάλλεται από το σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής ».

Η σταθερότητα των παραδοσιακών ρευμάτων δεν αποτελεί, επομένως, καθαυτό σκοπό, αλλά αποτελεί ένα από τα μέσα του μηχανισμού προς αντιμετώπιση της κρίσεως. Η εν λόγω σταθερότητα πρέπει να συμβάλλει ώστε η αναδιάρθρωση του τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα να πραγματοποιηθεί σε ανταγωνιστικό πλαίσιο συμβιβάσιμο με τη θεμελιώδη αρχή της αλληλεγγύης μεταξύ των διαφόρων

7 — Βλέπε λόγου χάρη προτελευταίο εδάφιο του σημείου 1 των αιτιολογικών σκέψεων της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ, βλέπε επίσης 10η αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 3715/83/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1983, για τον καθορισμό ελαχίστων τιμών για ορισμένα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 373, σ. 1): « Ένα ανάλογο μέτρο αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των άλλων μέτρων για την καταπολέμηση της κρίσης που έχει λάβει η Επιτροπή, ιδίως των μέτρων που αφορούν την ποσότητα. Κατά συνέπεια, πρέπει να ισχύσει προσωρινά ».

8 — Βλέπε λόγου χάρη απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1985, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 211 και 212/83, 77 και 78/84, Krupp και Thyssen κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 3409, σκέψη 25: « (...) ορθώς η Επιτροπή, ενόψει της οξύτητας της κρίσης στον τομέα του σιδήρου και χάλυβα και των μέτρων που απαιτούνται για την αντιμετώπισή της, επιχειρεί να κατευθύνει τη διαδικασία της αναδιαρθρώσεως με ένα σύνολο μέτρων στα οποία εντάσσεται και το σύστημα των ποσοστώσεων » και σκέψη 34: « (...) τα δύο αυτά συστήματα (το σύστημα των ποσοστώσεων και το σύστημα των ενισχύσεων), όποιες και αν είναι οι διαφορές των νομικών τους ερεισμάτων και των κριτηρίων εφαρμογής τους, έχουν ως στόχο τους την αναδιάρθρωση ».

επιχειρήσεων, που αποτελεί την ίδια τη βάση κάθε πολιτικής εναντίον της κρίσεως[9]. Το δεύτερο εδάφιο του σημείου 9 που προαναφέρθηκε των αιτιολογικών σκέψεων της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ διευκρινίζει ρητώς ότι σκοπός του άρθρου 15Β είναι « να εξασφαλιστεί η τήρηση της αρχής αυτής ».

Προς το σκοπό αυτό το άρθρο 15Β θέτει δύο ειδικά μέσα παρεμβάσεως στη διάθεση της Επιτροπής:

— αφενός, ουσιαστική παρέμβαση στις επιχειρήσεις για τις οποίες πρόκειται ώστε να αναλάβουν την υποχρέωση να διορθώσουν οι ίδιες, κατά το επόμενο τρίμηνο, τη διαφορά που σημειώθηκε στις συνηθισμένες παραδόσεις τους (παράγραφος 4)·

— αφετέρου, σε περίπτωση που μια επιχείρηση δεν αναλάβει την ανωτέρω υποχρέωση, τη δυνατότητα μειώσεως των ποσοστώσεων που μπορούν να διαθέσουν στην κοινή αγορά κατά τη διάρκεια του επόμενου τριμήνου, κατά ποσότητα ίση, κατ' ανώτατο όριο, με εκείνη που προκάλεσε την ανισορροπία στις συνηθισμένες παραδόσεις (παράγραφος 5).

Το προβλεπόμενο στην παράγραφο 4 μέτρο δεν έχει το χαρακτήρα κυρώσεως. Όπως, πράγματι, προκύπτει από την παράγραφο 5 η άρνηση συμμορφώσεως προς την αίτηση της Επιτροπής ή η μη τήρηση της αναληφθείσας υποχρέωσης δεν επιφέρει αυτομάτως τη μείωση της ποσοστώσεως για την οποία πρόκειται σ' αυτή την παράγραφο. Μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ότι πρόκειται περί απλής επικλήσεως της καλής βουλήσεως των επιχειρήσεων ώστε να απέχουν, εντός πνεύματος αλληλεγγύης, να αναπτύσσουν τις δικές τους θέσεις επί ζημία σχετικώς ασθενέστερων ανταγωνιστών, πράγμα το οποίο, σε περίοδο γενικής κρίσεως, θα μπορούσε τελικά να αποδειχθεί μοιραίο για το σύνολο του τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα. Γι' αυτό το λόγο δεν έχω τη γνώμη ότι η εφαρμογή της παραγράφου 4 πρέπει αναγκαστικά να εξαρτάται από την προηγούμενη διαπίστωση παράνομης συμπεριφοράς εκ μέρους επιχειρήσεως που είναι αποδέκτης μιας τέτοιας προσκλήσεως.

Αντιθέτως, το μέτρο μειώσεως των ποσοστώσεων που προβλέπει η παράγραφος 5 συνιστά προδήλως κύρωση, της οποίας η επιβολή εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την εκτίμηση της Επιτροπής. Για να εφαρμοσθεί προϋποθέτει, όπως κάθε άλλη κύρωση, την ύπαρξη παραβάσεως. Είμαι της γνώμης ότι αυτή η παράβαση δεν μπορεί να συνίσταται στο απλό γεγονός της σημαντικής αυξήσεως των συνηθισμένων παραδόσεων. Για να επιβληθεί κύρωση σε μια τέτοια αύξηση πρέπει να οφείλεται σε παράνομη συμπεριφορά, της οποίας αποτελεί μία των συνεπειών.

Στη Διάταξη της 28ης Μαρτίου 1984 επί της υποθέσεως 37/84 R[10] που είχε ως αντικείμενο την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως 3717/83/ΕΚΑΧ[11], και χρησιμεύει στη συλλογή των αναγκαίων στατιστικών δεδομένων για τον έλεγχο της εξελίξεως του ενδοκοινοτικού εμπορίου, το Δικαστήριο επανέλαβε ως εξής τις επεξηγήσεις της Επιτροπής επί του κινδύνου ορισμένες επιχειρήσεις να τροποποιήσουν το σύνηθες μερίδιό τους στην αγορά, παραγνωρίζοντας τον κώδικα των ενισχύσεων και τους κανόνες περί τιμών, υπό την κάλυψη του συστήματος των ποσοστώσεων:

« Αν και οι συνολικές παραδόσεις των επιχειρήσεων είναι περιορισμένες από το σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής, οι επιχειρήσεις, πάντως, διαθέτουν μια ελευθερία ενεργειών που θα μπορούσε να παρακινήσει ορισμένες από αυτές να αποκτήσουν · καινούριους πελάτες σε αγορές όπου η συγκυρία είναι ευνοϊκή και σε τιμές περισσότερο αποδοτικές, με αντάλλαγμα, όμως, σημαντικές στρεβλώσεις. Η οικονομική συγκυρία εξελίσ-

9 — Βλέπε ιδίως απόφαση της 18ης Μαρτίου 1980, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 154, 205, 206, 226 έως 228, 263 και 264/78, 39 και 31/83 και 85/79, Valsabbia και λοιποί κατά Επιτροπής, Rec. σ. 907, σκέψη 59, και απόφαση της 12ης Ιουλίου 1984, υπόθεση 81/83, Busseni κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 2951, σκέψη 18.

10 — Υπόθεση 37/84 R, European Independent Steelwork Association κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1749, ιδίως σσ. 1752 και 1753.

11 — Απόφαση 3717/83/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1983, για την καθιέρωση, για τις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα και τους εμπόρους χάλυβα, πιστοποιητικού παραγωγής και συνοδευτικού εγγράφου των παραδόσεων ορισμένων προϊόντων (ΕΕ L 373, σ. 9).

σεται κατά τρόπο ανόμοιο στην Κοινότητα και οι τιμές των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα μπορούν, εκ του λόγου αυτού, να ποικίλλουν αισθητά από τη μια περιοχή στην άλλη. Υπό τέτοιες συνθήκες ένας παραγωγός μπορεί να επιχειρήσει να κατακτήσει νέες αγορές, παραβιάζοντας ενδεχομένως τους κανόνες περί τιμών. Δεν μπορεί να θεωρηθεί κανονική η συμπεριφορά των επιχειρήσεων που συνίσταται σε διατάραξη άλλων αγορών, υπό το πρόσχημα του συστήματος του άρθρου 58 και ενός συστήματος ευνοϊκών ενισχύσεων. »

Εξάλλου, η απόφαση 234/84/ΕΚΑΧ περιλαμβάνει η ίδια άλλες διατάξεις που αποδεικνύουν ότι είναι απολύτως θεμιτό να λαμβάνονται υπόψη σε έναν από τους τομείς της πολιτικής εναντίον της κρίσεως υπαίτιες ενέργειες σε άλλους τομείς της ίδιας πολιτικής εναντίον της κρίσεως.

Έτσι το άρθρο 14Γ εξαρτά τη χορήγηση προσθέτων ποσοστώσεων από το γεγονός ότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις δεν έχουν υποστεί κυρώσεις όσον αφορά τους κανόνες τιμών (ή έχουν εξοφλήσει οφειλόμενα πρόστιμα).

Επίσης το άρθρο 15Α προβλέπει ότι η Επιτροπή μπορεί να προβεί σε μείωση των ποσοστώσεων μιας επιχείρησης, η οποία έχει επωφεληθεί από ενισχύσεις που δεν έχουν εγκριθεί από την Επιτροπή ή όταν δεν τηρήθηκαν οι όροι που συνδέονται με την άδεια χορηγήσεως των ενισχύσεων.

Στις αποφάσεις Klöckner-Werke κατά Επιτροπής της 11ης Μαΐου 1983 [12] το Δικαστήριο ρητώς « αναγνώρισε ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα κατά τη διαμόρφωση του συστήματος των ποσοστώσεων παραγωγής να λάβει υπόψη την επίπτωση των επιδοτήσεων, των οποίων ο παράνομος χαρακτήρας έχει αναγνωριστεί σύμφωνα με τις προβλεπόμενες διαδικασίες ».

Στην απόφαση Krupp και Thyssen της 15ης Οκτωβρίου 1985 [13] το Δικαστήριο διευκρίνισε στη σκέψη 34 ότι « επομένως δεν είναι αυθαίρετο και δεν δημιουργεί διακρίσεις το να χρησιμοποιούνται τα στοιχεία που προκύπτουν από την εφαρμογή του ενός από τα συστήματα αυτά (σύστημα ποσοστώσεων και σύστημα ενισχύσεων) ως σημείο αναφοράς στο άλλο σύστημα ».

Υπ' αυτές τις συνθήκες η μείωση των ποσοστών διαθέσεως στην κοινή αγορά επιχειρήσεων οι οποίες, με τη βοήθεια παρανόμων ενεργειών, προκάλεσαν διαταραχές στα παραδοσιακά ρεύματα δεν φαίνεται λιγότερο αποδεκτή ούτε περισσότερο ασυμβίβαστη προς τις θεμελιώδεις αρχές της κοινής αγοράς των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα παρά η στάση την οποία δέχτηκε το Δικαστήριο στις προαναφερθείσες αποφάσεις Klöckner-Werke.

Αφενός, πράγματι, το άρθρο 3 ζ) της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν αποκλείει « κάθε προστασία έναντι των ανταγωνιστικών βιομηχανιών » αλλά μόνον την προστασία « την οποία δεν θα δικαιολογούσε μη νόμιμη ενέργεια από μέρους τους ή προς όφελός τους ».

Αφετέρου, το άρθρο 5, τρίτη περίπτωση, επιτρέπει ρητώς απευθείας ενέργεια επί της παραγωγής *και της αγοράς* « όταν οι περιστάσεις το απαιτούν ».

Τέλος, δεν υφίσταται ανάγκη να τονισθεί ο υφιστάμενος μεταξύ των διαφόρων αυτών αρχών σύνδεσμος και ειδικότερα μεταξύ της ελεύθερης κυκλοφορίας και του μη νοθευμένου ανταγωνισμού με παράνομες τακτικές στο θέμα των τιμών, με συμπράξεις ή εναρμονι-

12 — Υπόθεση 244/81, Συλλογή 1983, σ. 1451, ιδίως σκέψη 37· συνεκδικασθείσες υποθέσεις 311/81 και 30/82, Συλλογή 1983, σ. 1549, και υπόθεση 136/82, Συλλογή 1983, σ. 1599, ιδίως σκέψη 36.

13 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις 211 και 212/83, 77 και 78/84, Krupp και Thyssen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3409.

σμένες πρακτικές μεταξύ επιχειρήσεων ή ακόμα με τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων.

Στο πλαίσιο των υπό κρίση υποθέσεων όπως και στην υπόθεση 45/84 R που προαναφέρθηκε, η Επιτροπή επεξήγησε ότι αν δεν υπήρχε το άρθρο 15Β, « τα κράτη μέλη θα επιχειρούσαν είτε να λάβουν εθνικά αντισταθμιστικά μέτρα, γεγονός που θα προκαλούσε τη διάσπαση της κοινής αγοράς είτε να ζητήσουν εφαρμογή της ρήτρας διασφαλίσεως του άρθρου 37 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, οι συνέπειες της οποίας είναι απρόβλεπτες και πολύ πιο επιζήμιες για την κοινή αγορά από τα περιορισμένα μέτρα που προβλέπει το άρθρο 15Β » (Συλλογή 1984, σ. 1759, 1762).

Για την Επιτροπή, όπως και για το Συμβούλιο, μόνο μέτρα όπως αυτά του άρθρου 15Β είναι ικανά να διαφυλάξουν έστω και λίγο την κανονική λειτουργία της κοινής αγοράς με την καλύτερη δυνατή τήρηση των σκοπών και αρχών που καθορίζονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της Συνθήκης.

Σχετικώς υπενθυμίζω ότι με την απόφαση της 21ης Ιουνίου 1958 [14] το Δικαστήριο δέχθηκε ότι « πρέπει στην πρακτική να γίνει μια σχετική συμφιλίωση μεταξύ των διαφόρων σκοπών του άρθρου 3, διότι είναι προδήλως αδύνατο να πραγματοποιηθούν όλοι μαζί και καθένας πλήρως, δεδομένου ότι οι σκοποί αυτοί είναι γενικές αρχές, των οποίων η πραγματοποίηση και εναρμόνιση πρέπει να αποσκοπείται εντός του μέτρου του δυνατού ». Από αυτό κατέληξε στο συμπέρασμα, στην προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Μαρτίου 1980 [15], ότι « αν επιβάλλεται η ανάγκη συμβιβασμού μεταξύ των διαφόρων σκοπών (του άρθρου 3) σε ομαλή κατάσταση της αγοράς, πρέπει να γίνει δεκτή a fortiori σε κατάσταση κρίσεως που δικαιολογεί τη θέσπιση *εξαιρετικών μέτρων, που εισάγουν παρεκκλίσεις στους συνήθεις κανόνες λειτουργίας της κοινής αγοράς του χάλυβα και που συνεπάγονται προδήλως τη μη τήρηση ορισμένων σκοπών του άρθρου 3* ... ». Αυτό νομίζω ότι ισχύει επίσης για τους σκοπούς των άρθρων 2 και 4, σχετικά με τους οποίους το Δικαστήριο δέχθηκε επίσης ότι δεν είναι βέβαιο ότι μπορούν, σε κάθε περίσταση και στο σύνολό τους, να επιδιωχθούν συγχρόνως [16], πολύ περισσότερο αν ληφθεί υπόψη ότι οι αρχές του άρθρου 4 μπορούν, είναι αληθές « υπό τους προβλεπόμενους στην παρούσα Συνθήκη όρους », να υφίστανται ορισμένους περιορισμούς [17].

Στα έγγραφα που η Επιτροπή απέστειλε, τον Απρίλιο 1984, στις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας για να τις ενημερώσει επί της ερμηνείας και εφαρμογής του άρθρου 15Β, διαφαίνεται ότι η Επιτροπή είχε εξάλλου συνείδηση της ανάγκης συμβιβασμού των διαφόρων αυτών επιταγών, αναφέροντας ότι « έχει την υποχρέωση από τη Συνθήκη να πράξει κάθε τι το αναγκαίο για να διασφαλίσει το πλεονέκτημα που καθιερώνει η ελεύθερη κυκλοφορία των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα υπέρ τόσο των προϊόντων όσο και των καταναλωτών [18], αλλά ... η Συνθήκη ΕΚΑΧ της επιβάλλει συγχρόνως να διασφαλίσει, κυρίως, τη διατήρηση και την τήρηση κανονικών όρων ανταγωνισμού » (άρθρο 5, τρίτη περίπτωση).

Το προβλεπόμενο από το άρθρο 15Β, παράγραφος 5, μέτρο θεωρήθηκε, επομένως, ελλείψει αυτοπεριορισμού εκ μέρους των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, ως το πλέον κατάλληλο μέσο για την αποκατάσταση των

14 — Υπόθεση 8/57, Groupement des hauts-fourneaux και aciéries belges κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. 1958, σ. 223, ιδίως σ. 242.

15 — Υπόθεση Valsabbia και λοιποί κατά Επιτροπής, Rec. 1980, σ. 907, σκέψεις 53 έως 55.

16 — Βλέπε απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1982, υπόθεση 276/80, Padan κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 517, ιδίως σκέψη 21.

17 — Βλέπε σχετικά απόφαση της 28ης Ιουνίου 1984, υπόθεση 36/83, Mabanaft κατά Hauptzollamt Emmerich, Συλλογή σ. 2497, ιδίως σκέψεις 23 και 24.

18 — Αυτή η τελευταία διευκρίνιση φαίνεται να αναφέρεται στο άρθρο 4 β) της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

παραδοσιακών ρευμάτων που διαταράχθησαν λόγω παρανόμων συμπεριφορών και αυτό τηρώντας όσο είναι δυνατό, δεδομένης της καταστάσεως κρίσεως, το σύνολο των αρχών και σκοπών της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

Όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή στην απάντηση που έδωσε σε ερώτηση του Κοινοβουλίου[19] το αποτέλεσμά του « δεν είναι να διαιρέσει την Κοινότητα, αλλά, αντιθέτως, να παράσχει απλώς συμπληρωματικό μέσο προς διασφάλιση της ενότητας της αγοράς της Κοινότητας υποστηρίζοντας τη σταθερότητα της αγοράς και την αλληλεγγύη της βιομηχανίας κατά την ουσιαστική περίοδο κατά την οποία πραγματοποιείται μεγάλη αναδιάρθρωση της βιομηχανίας ».

Εφόσον αυτός είναι ο σκοπός του άρθρου 15Β, το θέμα είναι αν, στην προκειμένη περίπτωση, συνέτρεχαν οι όροι εφαρμογής του και αν η Επιτροπή, επομένως, κακώς απέφυγε να λάβει τα προβλεπόμενα από το εν λόγω άρθρο μέτρα.

2. *Συνέτρεχαν στην προκειμένη περίπτωση, οι όροι εφαρμογής των προβλεπόμενων στο άρθρο 15Β, παράγραφος 4, μέτρων;*

Οι ιταλικές καταγγελίες διατυπώθηκαν διαδοχικά στις 5 Ιουνίου, 5 Αυγούστου, 30 Νοεμβρίου 1984 και 25 Φεβρουαρίου 1985 για τα διάφορα τρίμηνα του 1984. Καταγγελία που αφορούσε το σύνολο του έτους 1984 επαναλήφθηκε στις 11 Μαρτίου 1985.

Οι υπό κρίση προσφυγές δεν αφορούν παρά το έτος 1984, στο οποίο αναφέρονται οι οχλήσεις, και αν ακόμα, κατά την ιταλική κυβέρνηση, οι διαταράξεις επιβεβαιώθηκαν κατά τη διάρκεια των δύο πρώτων τριμήνων του 1985.

Όπως προκύπτει από το σύνολο των επιστολών και εγγράφων που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες στη δικογραφία, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι οι παραδόσεις προς την Ιταλία προϊόντων των κατηγοριών Ια και ΙΙ καθώς και Ιβ υπήρξαν πράγματι το αντικείμενο « σημαντικών διακυμάνσεων » κατά τη διάρκεια των διαδοχικών τριμήνων του 1984 (έγγραφο της 20ής Μαρτίου 1985) και ότι οι ίδιοι υπολογισμοί της επιβεβαίωσαν την « έλλειψη ισορροπίας στα παραδοσιακά ρεύματα » αυτών των προϊόντων που επισήμανε η Ιταλία (έγγραφο της 2ας Μαΐου 1985). Στα υπομνήματα αντικρούσεώς της (τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 5) δέχεται ρητώς ότι « η ανάλυση του συνόλου των δεδομένων που συγκεντρώθηκαν με τον τρόπο αυτό επιβεβαίωσε στην ουσία ότι σημειώθηκαν το 1984, στην ιταλική αγορά, αισθητές μεταβολές του συνήθους όγκου παραδόσεων και αυτό προς όφελος προϊόντων προελεύσεως Γαλλίας και Μπενελούξ ».

Οι αναφερόμενοι σε παράρτημα του εγγράφου του ιταλού υπουργού βιομηχανίας της 11ης Μαρτίου 1985 αριθμοί επιβεβαιώνουν ασφαλώς ότι αυτές οι μεταβολές εμφάνισαν « σημαντική έκταση » έναντι επίσης των κριτηρίων υπολογισμού της Επιτροπής όπως διευκρινίστηκαν στις απαντήσεις που έδωσε στα τεθέντα από το Δικαστήριο ερωτήματα. Σύμφωνα μ' αυτά τα κριτήρια οι προϋποθέσεις ενάρξεως της προβλεπόμενης στο άρθρο 15Β διαδικασίας συντρέχουν όταν το μερίδιο που ένα κράτος μέλος κατέχει στην αγορά άλλου κράτους μέλους για μια δεδομένη κατηγορία προϊόντων υφίσταται μεταβολή ανώτερη κατά ένα σημείο σε ποσοστό.

Γι' αυτό η Επιτροπή έθεσε πράγματι σε εφαρμογή το θεσπισθέν από το άρθρο 15Β σύστημα και αυτό μάλιστα πριν της απευθυνθούν οι οχλήσεις.

Έτσι οργάνωσε καταρχάς, τον Οκτώβριο 1984, διμερείς διαβουλεύσεις μεταξύ των ενδιαφερομένων κρατών μελών ώστε να αντιπαρατεθούν τα εκατέρωθεν στατιστικά δεδομένα και να ληφθούν οι πληροφορίες και διευκρινίσεις σε αριθμούς ανά επιχείρηση ικανές να της επιτρέ-

19 — Γραπτή ερώτηση 813/84, ΕΕ C 71 της 18.3.1985, σ. 5.

ψουν να ελέγξει σοβαρώς το βάσιμο των ιταλικών καταγγελιών.

Διαπιστώνοντας ότι τα αίτια της ανισορροπίας σχετικά με τα προϊόντα των κατηγοριών Ια και ΙΙ οφείλονταν σε αύξηση των παραδόσεων πρώτων υλών προοριζόμενων για την κατασκευή μικρών συγκολλημένων σωλήνων προσπάθησε ακόμη, κατά τη διάρκεια συγκεντρώσεως που έλαβε χώρα το Δεκέμβριο 1984, να πείσει τις παραγωγικές επιχειρήσεις να τηρήσουν ένα είδος αυτοπεριορισμού στηριζόμενου σε νέα μέθοδο εφαρμογής του άρθρου 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ που ρυθμίζει τη χορήγηση προσθέτων ποσοστώσεων.

Σχετικώς διευκρινίζω ότι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή δέχθηκε ότι αυτή η πρωτοβουλία δεν πρέπει να εκληφθεί ως αίτηση αυτοπεριορισμού βάσει του άρθρου 15Β, παράγραφος 4. Προσέθεσε εξάλλου ότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις ρητώς αρνήθηκαν οποιοδήποτε σύνδεσμο μεταξύ των δύο προβλημάτων.

Η Επιτροπή, τέλος, προέβη σε έλεγχο των τιμών στις επιχειρήσεις που αφορούσε η παράδοση στην Ιταλία των ίδιων πρώτων υλών και, την άνοιξη 1985, κίνησε έναντι 15 επιχειρήσεων τη διαδικασία του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, που κατέληξε το φθινόπωρο 1985, για έξι από αυτές, στην επιβολή κυρώσεων που προβλέπονται σε περίπτωση παραβάσεως του άρθρου 60 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Τα αντίστοιχα πρόστιμα καταβλήθηκαν κατά τη διάρκεια του μηνός Δεκεμβρίου 1985.

Όσον αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας Ιβ, η Επιτροπή αναφέρει ότι αναμένει πάντοτε απάντηση στις αιτήσεις της περί παροχής συμπληρωματικών στοιχείων που θα της επιτρέψουν να καθορίσει, κατά περίπτωση, την καταγωγή των εμπορευμάτων και να προβεί καταρχάς στον αναγκαίο έλεγχο επί των εφαρμοζόμενων από τις επιχειρήσεις τιμών. Παρατηρώ ωστόσο ότι αυτές οι αιτήσεις φέρουν αντιστοίχως ημερομηνία 2 και 8 Μαΐου 1985.

Εφόσον, επομένως, έγιναν όλα αυτά τα διαβήματα, το κρίσιμο ερώτημα συνίσταται στο αν η Επιτροπή μπορούσε να σταματήσει εκεί ή αν έπρεπε επίσης να λάβει τα μέτρα που ειδικότερα προβλέπονται στην παράγραφο 4 και ενδεχομένως στην παράγραφο 5 του άρθρου 15Β, όπως είχαν απαιτήσει οι προσφεύγουσες.

Σχετικώς πρέπει να σημειωθεί ότι η διαδικασία του άρθρου 15Β απαρτίζεται από τρία διαδοχικά στάδια, ήτοι την υποβολή καταγγελίας από κράτος μέλος, τον έλεγχο του βασίμου αυτής της καταγγελίας από την Επιτροπή, ακολουθούμενο ενδεχομένως από τη θέσπιση των προβλεπόμενων μέτρων.

Ασφαλώς, μπορεί κανείς να παρακινηθεί να θεωρήσει ότι η Επιτροπή αναγνωρίζει σιωπηρώς το βάσιμο της καταγγελίας κράτους μέλους μόλις υιοθετήσει τις διαπιστώσεις του εν λόγω κράτους μέλους ότι επισημάνθηκαν σημαντικές μεταβολές των συνήθων παραδόσεων (παράγραφος 1).

Ωστόσο είναι δεδομένο ότι κατά τον έλεγχο μιας τέτοιας καταγγελίας, η Επιτροπή δεν οφείλει μόνο να λάβει υπόψη τα στατιστικά στοιχεία που της διαβιβάστηκαν προς στήριξη της καταγγελίας, αλλά επίσης « όλες τις σχετικές με αυτό περιστάσεις » (παράγραφος 3).

Επομένως, η αναγνώριση της ακριβείας των αριθμών επί των οποίων στηρίζεται μια καταγγελία δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά την αναγνώριση του βασίμου της κατά την έννοια του άρθρου 15Β.

Η Επιτροπή, κατά την εκτίμησή της, μπορεί να λάβει υπόψη άλλα στοιχεία ικανά να αποδυναμώσουν τη σημασία των αριθμών και να αναβάλουν αν όχι ακόμα και να καταστήσουν άχρηστη και μη προσήκουσα τη θέσπιση των προβλεπόμενων στις παραγράφους 4 και 5 μέτρων.

Τα εν λόγω στοιχεία μπορεί να είναι διαφορετικής φύσεως. Στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή, με τα έγγραφά της της 21ης Δεκεμβρίου 1984 και 20ής Μαρτίου 1985, παρεκάλεσε την ιταλική κυβέρνηση να της κοινοποιήσει τις παρατηρήσεις της επί των σημαντικών περιπτώσεων υπερβάσεως που διαπιστώθηκαν στις συνήθεις παραδόσεις της Ιταλίας προς τα άλλα κράτη μέλη. Βάσει αυτών των αριθμών και λαμβάνοντας υπόψη τις εν λόγω παρατηρήσεις η Επιτροπή μπόρεσε, πιθανώς, να θεωρήσει στο έγγραφό της της 22ας Μαρτίου 1985 ότι « για το σύνολο των κατηγοριών (εκτός της κατηγορίας των πρώτων υλών για μικρούς συγκολλημένους σωλήνες) οι υπερβάσεις ακυρώνονται ενίοτε μεταξύ τους και αντιστοιχούν σε κανονικές διακυμάνσεις της αγοράς ».

Οι εν λόγω έλεγχοι μπορούν επίσης να αφορούν τα αίτια που προκάλεσαν τις διαπιστωθείσες διακυμάνσεις και ενδεχομένως να οδηγήσουν στη διαπίστωση παραβάσεων που έχουν διαπραχθεί σε άλλους τομείς, λόγου χάρη στον τομέα των τιμών, όπως συνέβη στην προκειμένη περίπτωση.

Η Επιτροπή διαθέτει, επομένως, χωρίς καμιά αμφιβολία ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά τον έλεγχο του βασίμου των καταγγελιών που της υποβάλλονται.

Κατά συνέπεια, μπορεί κανείς να παρακινηθεί να ισχυριστεί ότι στην προκειμένη περίπτωση η Επιτροπή, απασχολημένη πάντοτε με τον έλεγχο του βασίμου των ιταλικών καταγγελιών, δεν έχει ακόμα, επομένως, αποφασίσει, έστω και σιωπηρώς, να μην εφαρμόσει τα προβλεπόμενα στις παραγράφους 4 και 5 του άρθρου 15Β μέτρα και, συνεπώς, δεν έχει υποπέσει σε παράλειψη.

Εντούτοις, αυτός ο έλεγχος πρέπει αναγκαστικά να έχει όρια, κυρίως από απόψεως χρόνου. Δεν μπορεί να παρατείνεται κατά τη μόνη βούληση της Επιτροπής αλλά πρέπει λογικά να καταλήγει είτε στο να γίνει δεκτή η καταγγελία και να θεσπιστούν τα μέτρα που απορρέουν από αυτή είτε στο να απορριφθεί η καταγγελία ρητώς. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ο καταγγέλλων και όλοι αυτοί τους οποίους αφορά η απευθυνόμενη στον καταγγέλλοντα απορριπτική απόφαση βρίσκουν πρόσφορη νομική προστασία στην προσφυγή ακυρώσεως που προβλέπει το άρθρο 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

Στην προκειμένη περίπτωση, ακόμα και αν αληθεύει ότι στα προαναφερθέντα έγγραφα της 21ης Δεκεμβρίου 1984, 20ής και 22ας Μαρτίου 1985, καθώς και στο έγγραφο της 2ας Μαΐου 1985, η Επιτροπή δεν έλαβε θέση παρά μόνο ως προς τους αριθμούς χωρίς ποτέ να αναγνωρίσει ρητώς το βάσιμο των ιταλικών καταγγελιών, είναι δεδομένο ότι σε κανένα στάδιο της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας δεν αμφισβήτησε τις δηλώσεις των προσφευγουσών κατά τις οποίες δέχθηκε το βάσιμο των εν λόγω καταγγελιών.

Θεωρώ, πράγματι, αναμφισβήτητο ότι από τη στιγμή που η Επιτροπή διαπίστωσε ότι υφίστατο όχι μόνο σημαντική μεταβολή των παραδόσεων, αλλά ακόμα και ότι αυτή η μεταβολή οφειλόταν σε παραβάσεις των κανόνων περί τιμών, όφειλε αναγκαστικά να αναγνωρίσει το βάσιμο της καταγγελίας. Μπορεί μάλιστα να θεωρηθεί ότι προβαίνουσα σ' αυτές τις διαπιστώσεις αναγνώρισε, τουλάχιστον σιωπηρά, το βάσιμο της καταγγελίας.

Μια τέτοια σιωπηρή αναγνώριση φαίνεται επίσης ότι μπορεί να συναχθεί από το γεγονός ότι τον Οκτώβριο 1984 η Επιτροπή οργάνωσε διαβουλεύσεις με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη. Και όπως προκύπτει από την παράγραφο 4 του άρθρου 15Β η Επιτροπή « η Επιτροπή ζητάει τη γνώμη των ενδιαφερομένων κρατών εφόσον θεωρήσει βάσιμη την καταγγελία ».

Εν πάση περιπτώσει, απ' αυτή τη στιγμή συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της παραγράφου 4 του άρθρου 15Β και κάθε καθυστέρηση όπως και κάθε αναβολή ήταν πλέον ασυγχώρητες. Η παράγραφος 4 του άρθρου 15Β ορίζει, πράγματι, ότι εφόσον η Επιτροπή

θεωρήσει βάσιμη την καταγγελία κράτους μέλους, « καλεί τις σχετικές επιχειρήσεις να αναλάβουν γραπτά την υποχρέωση να διορθώσουν, κατά το επόμενο τρίμηνο, τη διαφορά που σημειώθηκε στις συνηθισμένες παραδόσεις ».

Δεν υφίσταται, επομένως, καμία αμφιβολία ως προς την υποχρέωση της Επιτροπής να προβεί σ' αυτό το διάβημα: αφενός, η χρησιμοποίηση του ενεστώτα εκφράζει κανονικά αφεαυτού της ήδη μια υποχρέωση· αφετέρου, η σύγκριση με την παράγραφο 5, που ορίζει ότι « σε περίπτωση που μια επιχείρηση δεν αναλάβει την ανωτέρω υποχρέωση ή δεν την τηρήσει, η Επιτροπή *μπορεί* να μειώσει, για το επόμενο τρίμηνο, το τμήμα της ποσόστωσης που μπορεί να διατεθεί στην κοινή αγορά από την επιχείρηση αυτή κατά ποσότητα ίση, κατ' ανώτατο όριο, με εκείνη που προκάλεσε την ανισορροπία στις συνηθισμένες παραδόσεις », έρχεται να ενισχύσει ακόμη τον υποχρεωτικό χαρακτήρα της παραγράφου 4. Τέλος, ο σκοπός του άρθρου 15Β, όπως περιγράφεται πιο πάνω, απαιτούσε την παρέμβαση της Επιτροπής.

Το διάβημα που προβλέπει η παράγραφος 4 έπρεπε μάλιστα να λάβει χώρα *πριν η Επιτροπή διαπιστώσει οριστικά την ύπαρξη παραβάσεων*, διότι, όπως επισήμανα πιο πάνω, το προβλεπόμενο στην παράγραφο 4 μέτρο δεν έχει το χαρακτήρα κυρώσεως. Εν πάση περιπτώσει, μια σημαντική μεταβολή στις συνηθισμένες παραδόσεις εντός αγοράς που χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη ποσοστώσεων παραγωγής και παραδόσεων, τις περισσότερες φορές αποτελεί ένδειξη τέτοιων παραβάσεων, που καθιστούν αναγκαίο εν πάση περιπτώσει επείγοντα και ταχύ έλεγχο. Δεν ήταν, ωστόσο, αναγκαίο να αναμένεται το αποτέλεσμα του εν λόγω ελέγχου.

A fortiori η Επιτροπή, πριν προβεί στο προβλεπόμενο στην παράγραφο 4 διάβημα, δεν είχε την υποχρέωση να αναμείνει το αποτέλεσμα των « κλασικών » κυρώσεων που είχε το δικαίωμα, σε ενδεχομένη περίπτωση, να επιβάλει. Σχετικά μπορεί άλλωστε να προβληθεί πρόσθετο επιχείρημα, αντλούμενο από το γράμμα και το περιεχόμενο του άρθρου 15Β. Αυτή η διάταξη παρουσιάζει, πράγματι, τα χαρακτηριστικά επείγουσας διαδικασίας. Και οι αιτήσεις βάσει τέτοιων διατάξεων πρέπει ασφαλώς να εξετάζονται με ειδική επιμέλεια.

Ασφαλώς, στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτός ο έλεγχος δεν είναι ανάγκη να είναι τόσο ταχύς όσο όταν πρόκειται περί της εφαρμογής του άρθρου 37 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

Έτσι, όταν στις 24 Ιουνίου 1968 η Γαλλική Δημοκρατία υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση βάσει του εν λόγω άρθρου κατόπιν αποφάσεως που ελήφθη 12 ημέρες μόνο αργότερα [20] δόθηκε σ' αυτό το κράτος μέλος η άδεια να λάβει τα κατάλληλα μέτρα για να περιορίσει τις παραδόσεις σιδήρου και χάλυβα καταγωγής των άλλων κρατών της Κοινότητας με προορισμό τη Γαλλία.

Η Επιτροπή, όταν της υποβλήθηκε αίτηση του Ηνωμένου Βασιλείου υπό ημερομηνία 8 Φεβρουαρίου 1974, έδωσε σ' αυτό το κράτος μέλος στις 18 Φεβρουαρίου 1974 την άδεια να περιορίσει τις εξαγωγές της προϊόντων ΕΚΑΧ [21]. Σε νέα αίτηση που υποβλήθηκε στις 18 Ιουνίου 1974, δόθηκε ευνοϊκή απάντηση στις 25 Ιουνίου 1974 [22].

Πώς εμφανίζεται το πρόβλημα επείγοντος στην προκειμένη περίπτωση;

Κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 15Β το κράτος μέλος πρέπει να υποβάλει την καταγγελία του το αργότερο 8 εβδομάδες μετά το τέλος του τριμήνου κατά τη διάρκεια του οποίου οι συνήθεις παραδόσεις μεταβλήθηκαν σε σημαντικό βαθμό.

Κατά την παράγραφο 4 η απευθυνομένη στις επιχειρήσεις αίτηση πρέπει να οδηγήσει στη

20 — Απόφαση 915/68/ΕΚΑΧ της Επιτροπής της 6ης Ιουλίου 1968 περί της εφαρμογής του άρθρου 37 της Συνθήκης ΕΚΑΧ για τη Γαλλική Δημοκρατία (JO L 159 της 6.7.1968, σ. 6).

21 — Απόφαση της Επιτροπής της 18ης Φεβρουαρίου 1974 περί της εφαρμογής για το Ηνωμένο Βασίλειο του άρθρου 37 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της ΕΚΑΧ (JO L 74 της 19.3.1974, σ. 20).

22 — Απόφαση της Επιτροπής της 25ης Ιουνίου 1974 περί τροποποιήσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως (JO L 189 της 12.7.1974, σ. 25).

διόρθωση της ανισορροπίας « κατά το επόμενο τρίμηνο ».

Είναι χωρίς αμφιβολία θεμιτό να θεωρηθεί ότι το « επόμενο τρίμηνο » είναι το τρίμηνο που ακολουθεί το τρίμηνο κατά τη διάρκεια του οποίου υποβλήθηκε η καταγγελία και όχι το τρίμηνο που ακολουθεί το τρίμηνο κατά τη διάρκεια του οποίου διαπιστώθηκε η υπέρβαση, διότι πρέπει να δοθεί ορισμένος χρόνος στην Επιτροπή για να ελέγξει τα στοιχεία για να εκτιμήσει τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

Υπέρβαση των παραδόσεων κατά τη διάρκεια του πρώτου τριμήνου του 1984 έπρεπε, συνεπώς, να προκαλέσει αίτηση της Επιτροπής προς τις οικείες επιχειρήσεις να αναλάβουν γραπτά την υποχρέωση να διορθώσουν τη διαφορά που σημειώθηκε στις συνηθισμένες παραδόσεις τους ήδη από το τρίτο τρίμηνο του ίδιου έτους.

Δεν μπορεί, συνεπώς, να γίνει δεκτή η άποψη της Επιτροπής κατά την οποία όφειλε, πριν ζητήσει στις οικείες επιχειρήσεις να αναλάβουν εγγράφως την προβλεπόμενη στην παράγραφο 4 υποχρέωση, να εφαρμόσει καταρχάς τις « κλασικές » κυρώσεις τις σχετικές με τις διαπιστωθείσες παραβάσεις (λόγου χάρη πρόστιμο για τη μη τήρηση των ελαχίστων τιμών) για να αναμείνει τα αποτελέσματα αυτών των κυρώσεων.

Αυτή η άποψη είναι ασυμβίβαστη προς τον κανόνα το σχετικό με τη διόρθωση της ανισορροπίας « κατά το επόμενο τρίμηνο ».

Η Επιτροπή δεν εξεπλήρωσε, επομένως, την υποχρέωση που υπέχει βάσει του άρθρου 15Β, παράγραφος 4· μη συμμορφούμενη, *παρέβη κανόνα δικαίου σχετικό με την εφαρμογή της Συνθήκης ΕΚΑΧ.* Προτείνω, συνεπώς, στο Δικαστήριο να διαπιστώσει, βάσει του άρθρου 35, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, την παράλειψη της Επιτροπής.

Δεδομένου ότι ο πρώτος ισχυρισμός των προσφευγουσών περί παραβάσεως του άρθρου 15Β, παράγραφος 4, της αποφάσεως 234/84/ ΕΚΑΧ πρέπει να γίνει δεκτός, θα εξετάσω απλώς επικουρικώς τον ισχυρισμό περί καταχρήσεως εξουσίας.

3. *Αποτελεί η παράλειψη της Επιτροπής να λάβει τα προβλεπόμενα στο άρθρο 15Β, παράγραφος 5, μέτρα κατάχρηση εξουσίας;*

Λογικά δεν έπρεπε να τεθεί το ζήτημα της εφαρμογής της παραγράφου 5 του άρθρου 15Β.

Πράγματι, όπως προκύπτει από τη διατύπωσή της η Επιτροπή δεν μπορεί να θεσπίσει τα προβλεπόμενα σ' αυτή μέτρα παρά σε περίπτωση που μια επιχείρηση δεν αναλάβει την υποχρέωση αυτοπεριορισμού ή σε περίπτωση που δεν την τηρήσει. Προϋπόθεση, επομένως, εφαρμογής της είναι η εφαρμογή της παραγράφου 4. Και, όπως είδαμε, αυτό δεν συνέβη στην προκειμένη περίπτωση.

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή, ωστόσο, δήλωσε ότι θεώρησε περιττό να ζητήσει από τις οικείες επιχειρήσεις γραπτή ανάληψη υποχρεώσεως ως προς τη « διόρθωση » των εξαγωγών τους προς την Ιταλία διότι είχε πληροφορηθεί ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις δεν ήταν έτοιμες να αναλάβουν μια τέτοια υποχρέωση.

Αν το Δικαστήριο έπρεπε να εκτιμήσει ότι υπ' αυτές τις συνθήκες η Επιτροπή δεν όφειλε να ζητήσει ρητώς την ανάληψη μιας τέτοιας υποχρέωσης (που δεν είναι η άποψή μου), ή ότι η άτυπη αντίδραση των επιχειρήσεων ισοδυναμούσε σε « μη ανάληψη υποχρεώσεως », τίθεται το ζήτημα αν η Επιτροπή, μη μειώνοντας τις ποσοστώσεις των οικείων επιχειρήσεων, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 5 του άρθρου 15Β, διέπραξε κατάχρηση εξουσίας.

Η Assider καθώς και η ιταλική κυβέρνηση θεωρούν, πράγματι, ότι στην προκειμένη περίπτωση το να μην εφαρμόζονται παρά οι κυρώσεις σχετικά με τις τιμές παραβιάζει το σκοπό του άρθρου 15Β.

Θεωρούν ότι τα προβλεπόμενα στο εν λόγω άρθρο μέτρα αποτελούν αυτόνομα μέτρα που πρέπει, ενδεχομένως, να εφαρμόζονται σωρευτικά, αλλά εν πάση περιπτώσει ανεξαρτήτως των άλλων κυρώσεων που προβλέπει η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση και ότι αυτά μόνο επιτρέπουν την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει αυτή η διάταξη.

Συγκεκριμένα πρόκειται, επομένως, περί του αν σε σχέση με το σκοπό του άρθρου 15Β τα μέτρα που έλαβε η Επιτροπή ήταν αρκετά και κατάλληλα ή αν η παράλειψη της Επιτροπής να λάβει τα μέτρα που προβλέπονται ρητώς στην παράγραφο 5 του εν λόγω άρθρου, συνιστά κατάχρηση των εξουσιών που αυτή η διάταξη αναγνωρίζει στην Επιτροπή ακριβώς προς επίτευξη αυτού του σκοπού.

Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, « μια απόφαση είναι πλημμελής λόγω καταχρήσεως εξουσίας όταν βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινουσών ενδείξεων παρίσταται εκδοθείσα για την επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που επικαλείται » [23]. Το απλό γεγονός ότι η Επιτροπή, ή άλλο θεσμικό όργανο, έκανε χρήση των εξουσιών της για την επίτευξη σκοπού ξένου προς αυτόν για τον οποίο δόθηκαν οι εν λόγω εξουσίες συνιστά κατάχρηση εξουσίας. Το ίδιο συμβαίνει *αν το θεσμικό όργανο αρνείται να χρησιμοποιήσει τις εξουσίες του παραβιάζοντας το σκοπό δυνάμει του οποίου τις διαθέτει.*

Η διάκριση, στην οποία προβαίνει η Επιτροπή, μεταξύ παραβάσεως του νόμου, που συνίσταται στην εφαρμογή κανόνος δικαίου *ακουσίως* διαφορετική από τη συνιστώμενη από το νομοθέτη εφαρμογή, και καταχρήσεως εξουσίας, που δεν υφίσταται παρά στην περίπτωση που αποδίδεται σκοπίμως σε κανόνα δικαίου σκοπός διαφορετικός από τον ηθελημένο, φαίνεται, εν πάση περιπτώσει στην υπό εξέταση υπόθεση, ότι στερείται ερείσματος.

Αφενός, υιοθετώ απολύτως τη γνώμη του γενικού εισαγγελέα Lagrange κατά την οποία « κάθε παραβίαση από δημοσία αρχή του περιεχομένου των εξουσιών της συνιστά αναγκαστικά παράβαση του κανόνα δικαίου, που υποτίθεται ότι έχει εκ των προτέρων οριστεί » [24].

Εξάλλου, οι δύο αιτιάσεις μπορούν να συγχωνευθούν πλήρως, ιδίως στην περίπτωση που η δημοσία αρχή δεν διαθέτει διακριτική εξουσία, αλλά νομίμως οφείλει να χρησιμοποιήσει την εξουσία της σε ορισμένη κατεύθυνση και όχι σε άλλη [25].

Αφετέρου, δεν υφίσταται αμφιβολία ότι η Επιτροπή εκουσίως ηρνήθη να κάνει χρήση των εξουσιών που της αναγνωρίζει το άρθρο 15Β αποδίδοντας σ' αυτές σκοπό ο οποίος, κατά τις προσφεύγουσες, είναι διαφορετικός από το σκοπό των εν λόγω εξουσιών.

Επισημαίνω ότι, στην απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 1956 [26], το Δικαστήριο έκρινε ότι « ακόμα και αν η καθής διέπραξε ορισμένα σφάλματα κατά την επιλογή των στοιχείων των υπολογισμών της, ... δεν έπεται από αυτό ότι τα σφάλματά της συνιστούν αυτοδικαίως την απόδειξη καταχρήσεως εξουσίας αν δεν αποδεικνύεται επίσης ότι η Ανωτάτη Αρχή επιδίωξε στη συγκεκριμένη περίπτωση αντικειμενικώς, λόγω σοβαρής ελλείψεως προνοητικότητας και περισκέψεως ισοδυναμούσας με παραβίαση του νομίμου σκοπού, σκοπούς άλλους από αυτούς για τους οποίους οι

23 — Βλέπε λόγου χάρη απόφαση της 21ης Ιουνίου 1984, υπόθεση 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή σ. 2447, σκέψη 30.

24 — Βλέπε σχετικώς προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Lagrange στην υπόθεση 3/54, Assider κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. 1954/55, σ. 143, ιδίως σ. 169.

25 — Βλέπε σχετικώς προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Lagrange στην υπόθεση 8/55, Fédération charbonnière de Belgique κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. 1955/56, σ. 231, ιδίως σ. 254.

26 — Υπόθεση 8/55, Fédération charbonnière de Belgique κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. 1955/56, σ. 291.

προβλεπόμενες εξουσίες... της απονεμήθηκαν » (Rec. σ. 309).

Θεωρώ, επομένως, ότι η προβαλλόμενη από τις προσφεύγουσες αιτίαση αφορά την κατάχρηση εξουσίας. Για να είναι παραδεκτός ένας τέτοιος ισχυρισμός, αρκεί να υποστηρίζεται ρητώς και να αναφέρονται οι λόγοι από τους οποίους προκύπτει, κατά την άποψη των προσφευγουσών, η έναντί τους κατάχρηση εξουσίας. Η απόδειξη του αν πράγματι διαπράχθηκε κατάχρηση εξουσίας αφορά την εξέταση επί της ουσίας [27].

Για να διακριβωθεί αν ο ισχυρισμός είναι βάσιμος, πρέπει να γίνει σύγκριση μεταξύ του πράγματι επιδιωκόμενου από την αρχή σκοπού με το νόμιμο σκοπό, ήτοι, με το σκοπό που έπρεπε να επιδιώξει, ή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να εξεταστεί αν η Επιτροπή, περιορισθείσα στη λήψη των ληφθέντων από αυτή μέτρων και αρνηθείσα να λάβει τα μέτρα για τα οποία γίνεται ειδικότερα λόγος στην παράγραφο 5 του άρθρου 15Β της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ, παραβίασε αντικειμενικά το σκοπό για τον οποίο τα μέτρα αυτά προβλέφθηκαν.

Τι συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση;

Το άρθρο 15Β θεσπίστηκε στο πλαίσιο οξείας κρίσεως (βλέπε τρίτο εδάφιο της αιτιολογικής σκέψης της αποφάσεως 3746/86/ΕΚΑΧ [28] που καταργεί το εν λόγω άρθρο).

Είχε ως αντικείμενο, σύμφωνα με τη φροντίδα που εξέφρασε το Συμβούλιο, να διασφαλίσει « ότι η αναδιάρθρωση του τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα θα πραγματοποιηθεί εντός ανταγωνιστικού πλαισίου συμβιβάσιμου με την αλληλεγγύη που επιβάλλει το σύστημα των ποσοστώσεων παραγωγής ».

Αυτό συνεπαγόταν ότι έπρεπε να γίνει άμεση αντίδραση εντός των συντομοτέρων προθεσμιών ώστε να τεθεί τέρμα σε σημαντική μεταβολή των συνηθισμένων παραδόσεων, οφειλόμενη σε παράνομη τακτική, και αυτό χωρίς να αναμένεται όπως τα μέτρα που επιβάλλουν κανονικά κυρώσεις επί παρόμοιας τακτικής παραγάγουν τα ενδεχόμενα αποτελέσματά τους κατά την έννοια της αποκαταστάσεως των παραδοσιακών εμπορικών ρευμάτων.

Στο πλαίσιο της υποθέσεως 45/84 R η ίδια η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι το άρθρο 15Β θεσπίστηκε διότι η πείρα είχε αποδείξει ότι οι προβλεπόμενες κυρώσεις δεν επιτρέπουν να επιτυγχάνεται πάντοτε και εμπρόθεσμα το προσδοκώμενο αποτέλεσμα (Συλλογή 1984, σσ. 1759 και 1762).

Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι, κατά την εκτίμηση των περιπτώσεων που της υποβλήθηκαν, η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη της ότι το άρθρο 15Β της είχε ακριβώς παράσχει ειδικά μέσα ενεργείας, καταρχήν τα περισσότερο πρόσφορα για να τιμωρήσουν τη συμπεριφορά επί της οποίας εφαρμόζονταν.

Εκτός αν ήταν απόλυτα βεβαία ότι μπορούσε να επιτύχει ταχέως τον καθοριζόμενο στο άρθρο 15Β σκοπό με τις « κλασικές » κυρώσεις, όφειλε, τουλάχιστον παράλληλα προς αυτές τις κυρώσεις, να προβεί στη μείωση των ποσοστώσεων παραδόσεως που προβλέπεται στην παράγραφο 5 του εν λόγω άρθρου.

Λαμβανομένου υπόψη του επείγοντος στο να τεθεί τέρμα στις καταστροφικές συνέπειες που συνεπαγόταν η εν λόγω παράνομη συμπεριφορά για τις ιταλικές επιχειρήσεις, ήταν απόλυτα δεκτή διττή κύρωση.

Ασφαλώς, η μείωση των ποσοστώσεων διαθέσεως στην κοινή αγορά δεν θα διασφάλιζε ότι οι υπαίτιες επιχειρήσεις θα μείωναν πράγματι τις εξαγωγές τους προς την Ιταλία. Αυτό αποδεικνύει, το σημειώνω παρεμπιπτόντως, ότι το

27 — Βλέπε σχετικώς τις αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 1955 και 16ης Ιουλίου 1956 στις υποθέσεις 3/54 και 8/55 που προαναφέρθηκαν (Rec. 1954/55, σ. 123, και Rec. 1955/56, σ. 199).

28 — Απόφαση 3746/86/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 5ης Δεκεμβρίου 1986, που τροποποιεί την απόφαση 3485/85/ΕΚΑΧ για παράταση της ισχύος του συστήματος επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 348, σ. 1).

άρθρο 15Β, παράγραφος 5, δεν ασκεί επίδραση στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι η διάταξη που καθιερώνει την ίδια την αρχή των ποσοστώσεων διαθέσεως στην κοινή αγορά.

Μια τέτοια μείωση θα αποτελούσε, ωστόσο, αρκετά ισχυρή παρότρυνση για τις εν λόγω επιχειρήσεις ώστε να αποκαταστήσουν τα παραδοσιακά ρεύματα.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή διεξήγαγε την έρευνά της και επέβαλε « κλασικές κυρώσεις » με βραδύτητα ασυμβίβαστη προς τον επείγοντα χαρακτήρα του άρθρου 15Β.

Στις από 30 Οκτωβρίου 1986 απαντήσεις της στα ερωτήματα που έθεσε το Δικαστήριο, η Επιτροπή ομολόγησε ρητώς ότι « μέχρι τώρα, ο έλεγχος των στοιχείων του πρώτου τριμήνου που ακολούθησε την εφαρμογή των κυρώσεων (τέταρτο τρίμηνο 1985) δεν επέτρεψε να διαπιστωθεί η βελτίωση της καταστάσεως· διεξάγεται έρευνα ».

Επομένως, η εξέλιξη απέδειξε επίσης ότι οι « κλασικές κυρώσεις » δεν επέτρεπαν να επιτευχθεί ο ορισθείς από το άρθρο 15Β σκοπός, ήτοι η αποκατάσταση των παραδοσιακών εμπορικών ρευμάτων. Συνεπώς, η μη χρησιμοποίηση των εξουσιών που απένειμε αυτό το άρθρο συνιστούσε εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση του σκοπού για τον οποίο αυτές οι εξουσίες της απονεμήθηκαν και, ως εκ τούτου, κατάχρηση εξουσίας.

Για όλους αυτούς τους λόγους προτείνω στο Δικαστήριο να δεχθεί τις προσφυγές κατά παραλείψεως που άσκησε η Assider και η ιταλική κυβέρνηση και να ακυρώσει τις σιωπηρές απορριπτικές αποφάσεις που αντέταξε η Επιτροπή στις οχλήσεις των προσφευγουσών. Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, η Επιτροπή πρέπει, κατά συνέπεια, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.